

Ми тут: <http://www.kmpzt.org.ua> На фейсбуці — у групі "ПРОМІНЬ ПРОСВІТИ ЄДНАННЯ"

ПОДИВИМОСЯ САМІ НА СЕБЕ: НА РОЗ'ЄДНАНИХ І ЩЕ ЖИВИХ

Читайте на 4-й сторінці

НАШІ ПЕРЕМОГИ

Адміністрація Президента України

30.10.2018 № 04-01/2753

На № _____

Виконавчому директору
громадської організації «Криворізьке
міське правозахисне товариство»

О.О.ЧИЖИКОВУ

вул. Церковна, 3, кв. 210, м Кривий Ріг,
Дніпропетровська обл., 50000

Шановний Олександр Олександровичу!

Повідомляємо, що Ваше звернення щодо недопущення руйнації
заказника загальнодержавного значення «Балка Північна Червона» надіслано
до Дніпропетровської обласної державної адміністрації для розгляду, вжиття
необхідних заходів реагування й інформування Вас про результати

3 повагою

Перший заступник Глави
Адміністрації Президента України

В.Ковальчук

Черговий наступ на перлину Кривбасу відбито

Як свідчить протокол роботи сесії, 19 жовтня поточного року чотирнадцята сесія сьомого скликання Дніпропетровської обласної ради заслухала питання про погодження надання ТОВ «КРИВБАС ЦЕМЕНТ ПРОМ» спеціального дозволу на користування надрами з метою видобування окислених залізистих кварцитів та про погодження надання ТОВ «СХІД РУД ТРЕЙД» спеціального дозволу на користування надрами з метою видобування окислених залізистих кварцитів. У обговоренні виступили ПОДОПЛЕЛОВА Н. Л., ІВАХНО А. Ю., ПЛАХОТНИК О. О. У підсумку голосування із 79 депутатів, що взяли участь у голосуванні, майже 70 проголосували «проти». Рішення з обох питань не були прийняті.

А тим часом, цими днями з Адміністрації Президента України надійшла відповідь від 30 жовтня на звернення 22-х криворізьких депутатів рад різного рівня щодо недопущення руйнації ландшафтного заказника загальнодержавного значення «Балка Північна Червона». З листа, який перебував у дорозі більше півмісяця, дізнаємося, що звернення надіслано до Дніпропетровської обласної державної адміністрації для розгляду, вжиття необхідних заходів реагування й інформування про результати.

Воєнний стан: МВФ не зупинятиме співпрацю з Україною

Міжнародний валютний фонд не має юридичних обмежень щодо продовження співпраці з Україною у ситуації воєнного стану.

Про це заявив постійний Представник МВФ в Україні Йоста Люнгман 26 листопада 2018 року у Києві, повідомляє міністр фінансів України Оксана Маркарова на своїй сторінці у Facebook:

«Ми спостерігаємо за останніми подіями, включно із введенням воєнного стану, і сподіваємося на невідкладну деескалацію поточної ситуації. МВФ не має юридичних обмежень щодо продовження співпраці з Україною у цій ситуації».

Мінфін активно працює з колегами з Фонду над ухваленням бюджетом на 2019 рік та рештою питань, які дозволять нам спільно завершити процедури підготовки до розгляду питання на засіданні Ради фонду і у випадку позитивного рішення не тільки започаткують 14-місячну програму МВФ, яка буде основою продовження макроекономічної стабільності в Україні протягом всього 2019 року, а й відкриють доступ до фінансування від Світового банку та макрофінансової допомоги від ЄС ще до кінця 2018 року.

Фото Reuters

Сайт газети «День». 27 листопада 2018 року.

Акція «Я люблю передплату»

«Укрпошта» проводить нову акцію для своїх клієнтів - «Я люблю передплату», яка проходить у рамках передплатної кампанії на 2019 рік.

Для участі в акції необхідно:

Завітати до будь-якого відділення поштового зв'язку;

оформити передплату на улюблені періодичні видання за «Каталогом видань України «Преса поштою» на 2019 рік (I півріччя)» та каталогами місцевих періодичних видань у термін **до 15 грудня 2018 р.** (у відділенні або за допомогою сервісу онлайн-передплата на сайті ПАТ «Укрпошта»);

заповнити анкету учасника акції.

Більш детально з умовами акції можна ознайомитись на сайті ПАТ «Укрпошта» у розділі «Акції» <http://ukrposhta.ua/peredplata.html>

Кожен учасник акції отримає можливість виграти подарунок для приємного читання – плед, настільну лампу, термочашку, гамак.

Передплачуйте улюблені видання та вигравайте подарунки для приємного читання!

До Міжнародного дня прав людини

Ти мене поважаєш?!

Ця фраза нагадує нетверезі розбірки. Її, мабуть, тому й не повторюють тверезі люди, оскільки повага один до одного є відправним моментом спілкування і не потребує додаткових питань. Але в реальному житті виникають варіанти! Як спілкуватися зі співбесідником, який не поважає твоє право, тебе як людину та громадянина? А ніяк! Обходити сьомою дорогою! Якщо вийде, звісно. Та виходить не завжди!

Суд треба поважати. Який сенс у суді, який ти не поважаєш, не довіряєш йому? Немає сенсу! Тільки закон передбачає дуже обмежені підстави для відводу судді. І неповага до особи судді, навіть найвмотивованіша, серед цих підстав не фігурує. Навіть найвідвертіша неповага судді до тебе, до інших учасників процесу теж нічого не може змінити: суд треба поважати, вставати, коли він входить та виходить, слухати його розпорядження та зауваження, не сперечатися, звертатися до судді: «Ваша честь!»... Та якби ж тільки у формальностях полягала наша повага один до одного! Я, наприклад, формальностей дотримуюсь. А коли процес або судові засідання завершено, залишаю за собою право на справедливість, тобто, саме на таке відношення до суду, яке бачив від нього.

З суддею Вовою я знайомий давно. Років з двадцять тому він судив злодіїв, що обікрали мій гараж, а в 2010 вів процес за моїм позовом до купки невідомих людей, які назвали себе гаражним кооперативом «Буран» і на правах зграї почали порушувати особисто мої права. Нервові манери судді, менторський тон, зовнішній вигляд комедійних героїв Юрія Нікуліна... Та чи має це значення для мене як учасника процесу? Виявилось, що прислів'я правде: що на вітрині, те й у магазині!

Адвокат, який представляв мої інтереси, після десятка засідань відмовився від подальшої роботи, бо не бачив перспективи. Довелося шукати іншого. Відповідач жодного разу до суду не з'явився, а його представник з'являвся через раз, аби заявити, що він нічого не знає і знати не зобов'язаний, все - «на розсуд суду». Під тиском судді мені довелося декілька разів уточнювати позов. Справа, в якій я надав документи та представив свідків, які підтвердили мою правоту, а відповідач - не робив нічого, розтягнулася на рік. Не зайвим буде сказати, що адвокат відповідача, колишній міліціонер, всіляко демонстрував свій вплив на Саксаганський суд та дружні відносини з суддями. А суддя йому у цьому явно підігрував. І ще: це той самий адвокат, який зараз захищає «прийманих батьків» Аліни Менго. Як для мене, це вичерпна характеристика!

Так ось: суддя Вова прийняв такі рішення ніби на мою користь! Мені не було сенсу його оскаржувати, бо моє право визнавалося порушеним. Всім сторінок тексту, все детально та компетентно на вигляд... Окрім однієї дрібниці: ці вісім сторінок не варті витраченого паперу, бо моє право вони не відновлювали! Спроби отримати роз'яснення нічого не дали, бо суд другої інстанції підтвердив: я вірно розумію Вовине рішення, ціна йому - мідна копія! Професійність судді перемогла закон!

Оскільки такий тип захисту прав людини як вила, я сьогодні не розглядаю, з Саксаганського суду піти не вдасться. Я подав один за одним ще декілька позовів. Вони базувалися на тих самих доказах та на Вовиному рішенні. Я їх виграв. Був позов кооперативу проти мене. Позивач програв. До судді Вови я потрапив тільки як вільний слухач на чужих процесах. Роки йшли, манери судді не мінялися. Літня і хвора людина шукала підтримки у питанні, що схоже з моїм. Справа потрапила до Вови. Я був присутній на чотирьох з численної кількості засідань. Все як по нотах: гундосий голос судді собі під носа, повна

глухота до аргументів позивача, повага та увага до притягнутих за вуха контраргументів... Позивач надав довідку про поганий слух, що автоматично викликає потребу підвищеної тональності голосу. І суддя виставив його із зали за те, що він постійно перепитує та голосно говорить. Не витримавши знущань над літньою людиною, я запропонував позивачеві забрати позовну заяву, скорегувати її та подати знову у сподіванні на інший склад суду. Він не послухав і втратив час, гроші, нерви та довіру до правосуддя. Рішення суду базується на аргументах, які взагалі не лунали у залі. Тобто, суддя взяв на себе роботу відповідача та його адвоката. Не беруся коментувати такий підхід!

Мої численні звернення до суду дають мені підстави думати, що справа захисту своїх прав не безнадійна. Судді різні! У тому ж таки Саксаганському суді я бував зі скаргами та позовами майже у всіх суддів. Суддівський підхід до справи правосуддя дає мені підстави розділити їх на три категорії. Безумовно, ця класифікація не досконала, а жоден суддя не вкладається в неї однозначно. Але я наважусь довести її до читача. Хтось погодиться, хтось ні...

Перший тип суддів це ті, які взагалі не чують учасників процесу, якщо вони не скористалися послугами адвоката-посередника і не обіцяють віддячити. Всі розмови про правосуддя, всі аргументи та докази - то порожній звук, коли процесом керує такий суддя. Його мрія - аби чесні та законслухняні люди взагалі забули дорогу до суду. Це про них писав у сімнадцятому сторіччі Іван Пересветов: суддів, які за посули судили, наказав він (Мегмет Султан) не смертю карати, а живих обідрати, шури їхні паперами суддівськими набити та в судах розвішати! Вірю, що таких суддів не більшість. Але шкоди від них більше, ніж від будь-якої навали в українській історії!

Другий тип суддів можна примусити слухати та винести законне рішення. Їх теж мало цікавлять справедливість та права людини, вони ледве стримують свою нудьгу та байдужість до того, що відбувається у залі. Але з якихось причин (може через природне почуття відповідальності, може через страх втратити роботу) всеж і процедури дотримуються, і закон ігнорувати не поспішають.

Третій тип суддів чи тільки народжується, чи вже вимирає. А може існує переважно у моїй уяві! Це ті судді, яким цікавий процес відновлення права, встановлення справедливості. Вони не байдужі до людських проблем, уважно слухають усіх, радіють кожному вдалому аргументу. Вони стримано радіють, коли зачитують справедливе рішення, що відновлює закон і право.

Це не лічильні машинки, які перевіряють літери на відповідність, а по-справжньому творчі люди. Вам поталанило, якщо ви потрапили до такого судді!

Ну, а мої справи? Жодне з рішень суду, що мають відновити моє право, на сьогоднішній день не виконано. Поліція скирдує заяви про кримінальний злочин, який полягає у невиконанні судового рішення, а далі нічого не робить. Правовий нігілізм починається

не з прищавих шмаркачів - хуліганів і не з зухвалих рецидивістів. Він починається з суддів першого типу та з правоохоронних органів! Наприкінці літа я подав скаргу слідчому судді на бездіяльність слідчого Саксаганського відділу поліції. Слідчий Серьожа - п'ятий у справі, а сама справа триває з січня 2013 року. Я сказав слідчому в очі, що його таланту та досвіду не вистачить, аби завершити справу у три товстених томи. Він відреагував так спокійно, наче в непрофесійності його звинувачують тричі на день. Минув рік, справа не просунулась, а я втомився від брехні. Моя скарга до суду включала десять пунктів, які слідчий має виконати. По усіх цих пунктах вже були вказівки прокуратури та міліцейського начальства. Слідчий суддя з самого початку слухання відмовив мені у клопотанні витребувати матеріали справи, а кількості моїх вимог відверто злякався! Ні, він згодний, що справа не просувається, що слідчий погано працює, не з'ясовує обставини відкритого та доведеного факту злочину... Але готовий підтримати одну-дві вимоги, і так, щоб ні про що. І я забрав свою скаргу, бо суддя - Вова, а це означає, нема на що сподіватися!

Один момент із незавершеного слухання скарги я маю донести читачеві. Оскільки в процесі я був один, а суддя помітив у мене Кримінально - процесуальний кодекс, він не втримався і порадив мені звернутися до юриста, бо я не фахівець, щоб самому користуватися юридичною літературою. Поясню з цього приводу (не судді, читачеві поясню!), що в 1984 році я з відзнакою закінчив філфак Кіровоградського педінституту, і півсотні кваліфікованих викладачів з науковими ступенями поставили свої підписи в тому, що я вмію читати, аналізувати та засвоювати текст. Я знаю значення більшості слів і вмію працювати з довідниками та словниками. І мої колеги по правознавчому руху, які постійно входять у відкритий конфлікт з Вовою та подібними до нього, теж мають добру освіту. Конституція, закони та кодекси написані для усіх громадян мовою, яка доступна усім. Слова в них використовуються у своїх словникових, загальноприйнятих значеннях. Так, я не маю юридичної освіти, не можу змагатися у мистецтві перекручування слів та думок. Але великим недоліком це не вважаю!

Я вже зрозумів, що відносно «нового» КПК не дає можливості вигнати з роботи та притягнути до суду слідчого, який стає на бік злочинців своєю бездіяльністю. Але певні вимоги до слідства все ж зберігаються!

За іронією долі, один із батьків КПК, колишній суддя, колишній міліцейський генерал та депутат Верховної Ради кількох скликань Дмитро Кармазін декілька місяців тому потрапив у пікантну ситуацію. Він прийшов до суду, аби надати юридичну допомогу протестувальникам, що конфліктували з поліцією. Він вимагав поваги до закону, до прав своїх клієнтів, до своєї правознавчої місії... А отримав, не зважаючи на поважний вік та знання законів, по пиці від поліції. Тепер він звертається до суду, де його чекає, можливо, такий суддя, як Вова. Коло замикається! Неповага до людей та їхніх прав набула довершеності!

Міжнародний суд з прав людини раз за разом приймає рішення на користь позивачів з України. Держава, тобто, ми з вами, несе збитки, втрачає імідж цивілізованої спільноти. Верховний суд збирає сесії з цього приводу, робить висновки та узагальнення. Молоді, активні люди, які не бажають виживати в неправовій державі, змагатися за свої права з системою судово-поліцейсько-прокурорського крющотворства, просто їдуть туди, де дотримання законів - норма, а не виключення. Країна спустошується, біднішає наш з вами світ. Вовам та Серьожам до цього справи нема! Шукаймо вихід із замкнутого кола!

Леонід БАГАШВІЛІ, м. Кривий Ріг

Щороку 10 грудня світ відзначає Міжнародний День прав людини. Початок цієї події покладено 70 років тому, коли Генеральна асамблея ООН ухвалила Загальну декларацію прав людини. Вона стала першим в історії нашої цивілізації міжнародно-правовим документом, що проголошує основні права і свободи кожної особи, незалежно від її віку, статі, раси, національності, віросповідання, освіти, мови, місця народження і проживання, соціального статусу тощо. Декларація є і назавжди залишиться висхідним пунктом і золотим ядром всієї системи людських прав.

Потребу в загальновизнаному універсальному документі, що з позицій гуманізму окреслює і юридично закріплює фундаментальні права людини,

До 70-ї річниці Загальної декларації прав людини

отримані нею від народження (дані кожному з нас самим Богом, а не батьками, правителями чи іншими людьми), найвидатніші мислителі відчували у всі часи. Про це писали біблійні пророки, автори відомих релігійних доктрин, античні філософи і юристи. Згодом ідея рівності всіх людей у їхніх природних правах набула розвитку у працях середньовічних просвітителів і мислителів доби Відродження. З історії знаємо: грубе нехтування з боку правителів людськими правами підданих часто призводило до кривавих революцій і повстань проти тиранів-самодержців.

Важливі положення про права людини містяться у національних документах попередніх століть. Зокрема, Декларація незалежності США, ухва-

лена 1776 р., проголошує природність людського прагнення до політичної незалежності, визнає право громадян на революційне повалення уряду, який порушує їхні основні права.

Декларація прав людини і громадянина, прийнята 1789 р. Національними зборами Франції, констатує: всі люди народжуються і залишаються рівними у правах, найголовнішими серед яких є невід'ємні природні права на свободу, власність і безпеку і спротив усякому гнобленню. Зазначено, що закони держави можуть забороняти робити те, що є шкідливим для суспільства. Все, що не заборонене законом, те дозволене. Ніхто не може бути примушений робити те, що законом не передбачено. Декларація проголошує презумпцію невинності. Вимагає від

влади звітуватися перед суспільством про свою діяльність.

Особливо гостро питання ухвалення юридично окресленої, чітко визначеної та непохитної, загальнообов'язкової системи фундаментальних людських прав постало у буремному 20-му столітті. До цього спонукали багато чинників. Лише в першій половині минулого століття людство пережило низку глобальних катастроф: дві кровопролитні світові війни, жертвами яких стали близько 80 млн. осіб, встановлення у декількох країнах антидемократичних, тоталітарних режимів, які не тільки жорстоко порушували людські права, але й в умовах миру безжалюдно винищили мільйони співгромадян.

(Закінчення на 2 стор.)

До Міжнародного дня прав людини

До 70-ї річниці Загальної декларації прав людини

(Закінчення. Початок на 2 стор.)

Особливо жакливого вияву набули процеси моральної деградації влади, її цілковитої зневаги до всіх надбань високої культури й гуманістичного світогляду в більшовицькому СРСР і нацистській Німеччині—агресивних державах, які не приховували маніакальної мети світового панування.

Комуністи і нацисти цинічно зневажали і злочинно переслідували всіх, хто не сприймав їхніх людиноненависницьких ідеологій. Жорстоко винищували (у своїх країнах і на окупованих ними територіях інших держав) десятки мільйонів осіб, яких на підставі раси, національності, соціального походження і статусу вважали «біологічно неповноцінними етносами» і «шкідливими класами». Для цього запропорювали «ворогів» до концентраційних таборів, вигублювали штучно організованими голодоморами і масовими репресіями. Для досягнення антигуманних, вузько партійних (класових чи «національних») цілей антинародні режими практикували масові позасудові розправи з «ворогами», використовуючи нечувані доти засоби: штучні голодомори, заборджувальні заходи, концентраційні винищувальні табори, газові камери, взяття і розстріли заручників. Застосування дикуньського принципу колективної відповідальності призвело до депортацій багатьох народів і національних груп тощо.

Обидва тоталітарні режими — сталінський і гітлерівський -- безперервно цинічно нехтували людськими правами, що особливо гостро виявилось під час війни між ними. Передусім це позначилося на ставленні до військовополонених і мирного населення на окупованих територіях.

Саме прагнення запобігти повторенню в майбутньому нових жахів і вселенських трагедій, поява зброї масового знищення, а також усвідомлення того, що світ усе більше став відчувати себе єдиним цілим, крихким і вразливим, стало поштовхом до подальшого розвитку концепції прав людини.

Першим міжнародним актом, що згадує про невід'ємні людські права, був Статут ООН. Він говорить про «основні свободи» і «права людини», що є обов'язковими для всіх держав-членів, але не називає і не конкретизує їх. Через це з'явилася потреба в документі, який уточнює перелік таких прав і свобод. Для його підготовки ще 1946 р. була створена Комісія з прав людини у складі 18 осіб—людей різних національностей і політичних поглядів. У проект документу було покладено чотири важливі види свобод людини: свободу слова, свободу переконань, свободу від страху і свободу від злиднів. Вони в концентрованому вигляді охоплюють основні права, поважають гідність і цінність людської особистості.

Важливим результатом дворічної роботи Комісії став проект Загальної декларації прав людини. Після тривалого його обговорення, внесення поправок і пропозицій Генеральна асамблея ООН прийняла Декларацію 10 грудня 1948 року. За документ голосували 40 країн. Голосів «проти» не було, а 8 делегацій утрималися під час проміжного голосування. Серед них були СРСР, УРСР, БРСР і країни радянського блоку (ім не подобалося те, що документ передбачав право громадян на виїзд зі своїх країн). Але під час голосування за остаточну редакцію вони все таки віддали голоси за Декларацію. Хоча ніколи в повному обсязі не виконували її норм. Після затвердження Загальної декларації прав людини стала основним установчим документом ООН.

Документ ратифікували більшість держав світу, в тому числі й Україна. На переконання авторів документу та урядів країн, представники яких за нього проголосували, Декларація повинна назавжди стати ефективним засобом запобігання тяжким злочинам проти людяності на всій планеті. Але тривалий час цього складно було домогтися, оскільки вона мала рекомендаційний, моральний, а не юридично зобов'язальний характер.

Декларація стала правовою базою для прийняття в наступні десятиріччя цілої низки інших міжнародних правових актів, що розкривають і конкретизують її зміст. Зокрема, це Міжнародний Пакт про економічні, соціальні і культурні права і Міжнародний пакт про громадянські і політичні права і два факультативні протоколи до них. 1966 р. Генеральна Асамблея ООН прийняла два докладних договори, які завершили цей процес. Сукупність міжнародних правових актів має назву Міжнародний законпроект з прав людини. 1968 року Міжнародна конференція ООН з прав людини констатувала, що Декларація «є обов'язковою для членів міжнародного співтовариства». Лише 1976 р. після того, як договори були ратифіковані більшістю країн, Законпроект отримав статус документу міжнародного права. Отже, відтоді Декларація набула юридичного

статусу і стала загальнообов'язковою для виконання всіма країнами.

За структурою Загальна декларація прав людини складається з преамбули, сім абзаців якої окреслюють загальні засади, і тридцяти статей, які лягли в основу всіх наступних міжнародних договорів, регіональних документів з прав людини і національних конституцій.

Декларація проголошує рівність прав і свобод усіх людей, незалежно від раси, національності, віросповідання та соціального статусу. Особливу увагу вона акцентує на природних, божественних правах кожної особи на життя, свободу, особисту недоторканність. Вони надаються не державною владою, не іншими людьми. Кожен із нас їх набуває вже в силу свого народження й належності до людського роду.

Статті 1 і 2 Декларації закладають фундамент документа, наголошуючи на принципах гідності, свободи, рівності й братерства всіх людей. Статті 3-11 проголошують індивідуальні права людини, зокрема право на життя й заборону рабства. Статті 12-17 окреслюють права індивіда в громадянському й політичному суспільстві.

Статті 18-21 проголошують духовні, публічні й політичні права: на свободу переконань — релігійних, ідеологічних, світоглядних -- і вільне їх виявлення, право на свободу об'єднань і мирних зібрань, на участь в управлінні своєю країною безпосередньо або через вільно обраних представників.

Статті 22-27 визначають соціальні, економічні й культурні права людини: права на освіту, працю й вільний вибір роботи, на відпочинок і дозвілля, на достатній життєвий рівень, на допомогу при безробітті, на соціальне забезпечення в разі хвороби, інвалідності, старості тощо. Останні три статті Декларації визначають обов'язки індивіда перед суспільством і накладають заборону зловживати правами на шкоду тій меті, яку заклала в документі ООН.

Декларація стала основою для двох обов'язкових пактів ООН про права людини: Міжнародного пакту про громадянські і політичні права та Міжнародного Пакту про економічні, соціальні та культурні права. Її принципи викладені в низці міжнародних договорів: у Конвенції про ліквідацію всіх форм расової дискримінації, міжнародній Конвенції про ліквідацію всіх форм дискримінації жінок, Конвенції ООН про права дитини, Конвенції проти катувань і багатьох інших.

У промові 5 жовтня 1995 р. папа Римський Іван Павло II назвав Декларацію «одним з найвищих виявів людського сумління нашого часу». Заява Європейського Союзу від 10 грудня 2003 р. з нагоди 55-ї річниці Загальної декларації прав людини констатує, що Декларація «ставить права людини в центр принципів і зобов'язань, що визначають відносини в міжнародному співтоваристві».

Усі положення Загальної декларації прав людини ввійшли до Конституції України і становлять її світоглядно-правове ядро.

Важливим є розкриття поняття свободи, котре владою деяких країн—на жаль, Україна не виняток—іноді тлумачиться довільно. У широкому розумінні свобода—це природний стан людини або народу, який характеризується можливістю діяти на власний розсуд. У вузькому значенні свобода—суб'єктивна можливість людини вчиняти або не вчиняти певні дії, що ґрунтуються на конституційних правах.

За висновком найвидатніших мислителів з часів античності й до сучасних юристів-міжнародників, вчення про свободу вводить до таких основних постулатів. Усі люди вільні від народження й наділені сукупністю природних прав, яких ніхто не має права їх позбавляти (відчужувати). Головне завдання кожної держави—юридичне забезпечення й охорона цих природних прав. Проте свобода дій жодної людини, у тому числі й керівників держав, не

може бути абсолютною. Вона обмежується правами і свободами інших людей і принципами моралі. Межі свободи окреслюються тільки правовими, демократичними законами. Звідси можна зробити висновок: усе, що не заборонено, те дозволено. Головні ідеї вчення про свободу також закріплені в Конституції нашої держави.

Важливою проблемою сьогодення є складний процес перетворення України на правову державу, в якій головним є характер відносин між громадянським суспільством і владою. Бо тільки в такій державі можна юридичними засобами забезпечити охорону й захист людських прав. У правовій державі повноваження влади чітко виписані й обмежені законом. «Золотим» правилом є теза: громадяни можуть робити все, що не заборонено законом, а влада тільки те, що їй дозволено народом, який її обрав (фактично найняв на конкурсних засадах) на визначений термін для виконання конкретних повноважень. В ідеальному випадку, -- але, на жаль не в нашому -- не сама влада, а лише народ, виборці шляхом референдуму визначають правила поведінки для її представників (це стосується також можливості надання їм привілеїв). У такій державі усі посадовці -- від президента до депутата сільської ради -- справді є вірними слугами народу, а не, як це нерідко трапляється, захребетниками в нього на шиї, що використовують службове становище для власних привілеїв і наживи.

Доречно зауважити: на сьогодні світова спільнота ще не опрацювала ефективної системи правових механізмів, які б могли забезпечити дотримання владою прав і свобод людини у всіх країнах. Найбільш дієвим із них поки що є судовий захист потерпілих і судове переслідування високопосадових злочинців. Зокрема, для покарання за воєнні злочини і злочини проти людяності, а також за геноцид у липні 2002 року створено Міжнародний кримінальний суд—постійний орган міжнародної кримінальної юстиції. Всі країни Євросоюзу, більшість держав «третього світу» підписали його статут. Як не дивно, але від його ратифікації утрималися Китай і Росія.

Для України також залишається актуальним судовий захист всієї сукупності прав і свобод людини. Усі нинішні реформи вітчизняного правосуддя не дадуть сподіваних результатів доти, поки судова гілка влади не стане справді незалежною. Завданням суспільства ще довго залишатиметься недопущення повернення до ситуації, яку ми переживали в часи влади «регіоналів», коли один клан підім'яв під себе всі три гілки влади-- законодавчу, виконавчу і судову.

Не менш важливим є формування і розвиток в Україні незалежного від влади громадянського суспільства, концепція котрого належить до найважливіших загальнолюдських цінностей. Структурними елементами цілісної системи громадянського суспільства є різноманітні добровільні-постійні або тимчасові об'єднання активних громадян (політичні партії, численні громадські об'єднання, профспілки, товариства, збори, мітинги, круглі столи тощо), для задоволення усвідомлених політичних, економічних, соціальних, культурних, духовних, професійних, екологічних, побутових та інших інтересів і досягнення суспільно значущих цілей.

В ідеалі громадянське суспільство і влада повинні не протистояти одне одному, а на партнерських засадах взаємодіяти, творчо, конструктивно і результативно співпрацювати. Найактивніші і найбільш професійно підготовлені громадські діячі, що позитивно зарекомендували себе у розв'язанні багатьох суспільно значущих питань, повинні «йти у владу», ставати депутатами всіх рівнів, керівниками громад, очільниками органів місцевої виконавчої влади. Навіть -- міністрами і президентами. Наявність в органах влади значної кількості компетентних енергійних посадовців з активною громадською позицією підніме рівень її професіоналізму, патріотизму, моральності і відповідальності. Відчутно підвищить довіру суспільства до неї.

Проблеми створення в Україні правової держави і розвитку громадянського суспільства тісно пов'язані між собою. На перебіг обох важливих процесів впливає багато чинників. Зокрема, стан правової свідомості, загальний рівень культури, добробуту, духовності й освіченості наших громадян.

Анатолій КОВАЛЬЧУК, правознавець, м. Київ

Світлина, взяті для ілюстрування матеріалів на розвороті до Дня прав людини, розміщені в інтернет-просторі за такими посиланнями: https://www.dnepr.com/uploads/posts/2015-12/1449740314_prava-cheloveka.gif та <http://rivne1.tv/pics2/1612/i075616.jpg>

фестивалю DOCUDAYS UA про нього (як і про інші фільми) написано дуже коротко і стисло, написано наступне: «Історія не відпускає сьогодні. Інколи її переоцінка паралізує суспільний діалог. Свято, що колись об'єднувало покоління, сьогодні стає просто вихідним. Для кожного – своїм». Особливістю його стало те, що автори фільму самоусунулись від будь-якого спрямовуючого коментаря відзнятого матеріалу, але змонтували його так, що він цілком виглядає важливим і переконливим

тільки інакше донесений... Я думаю, що автори фільму досягли своєї мети: показали відсутність єдності. Всі прийшли. Можна було просто не йти. Для чого? Аби виразити своє «фе»? Немає єдності, її катастрофічно немає... Ті люди, що прийшли святкувати 9 травня, впевнені, що ображають їх пам'ять. Ті, хто з іншого боку (мені здається, що їх – меншість), ті впевнені, що ображають сучасність. За радянських часів такі свята бували декілька разів на рік. Всі йшли і з прапорами, і з гаслами і кричали

і постійний учасник в плані висвітлення кінопоказів Олена Маковій висловила так щодо побаченого в цьому фільмі: «Відсутність вміння вести інтелігентно дискусію... Якщо не вистачає аргументів, то люди й беруться за гасла. З одного боку: «Спасібо деду за победу», а з іншого: «Чемодан, вокзал, Росія».

ІЩО Ж ЗАЛИШИТЬСЯ ДЛЯ «СПІЛЬНОГО ЗНАМЕННИКА»?

Отже, важливо підсумувати все, звернувши увагу наших читачів на те, що і перегляд

ПОДИВИМОСЯ САМІ НА СЕБЕ: НА РОЗ'ЄДНАНИХ І ЩЕ ЖИВИХ

26 листопада, в понеділок, у Кривому Розі вчергове розпочався Мандрівний кінофестиваль DOCUDAYS UA. Як уже традиційно склалося – з прес-конференції, демонстрації одного з фільмів з наступним його обговоренням. Цього разу для перегляду було обрано документальну кінострічку української режисерки Жанни Максименко-Довгич під назвою «Вихідний». Все відбувалося в Центрально-Міському районі на проспекті Поштовий у кафе «Вільний простір».

цього фільму, передусім, у тому, що дуже важливо знаходити цей спільний знаменник. Бо Україна фактично на роздоріжжі. І дай Бог нам подолати всі ті виклики, перед якими стоїть наш народ у цей складний час».

Керівник ГО «КМПЗТ» Микола Коробко звернув увагу на той момент, що протягом останніх років фестиваль обирає для себе якусь одну наскрізну тему, яка об'єднує всі фільми. А потім продовжив, підкресливши наступне:

«Рівні рівності» – це цьогорічна тема. Ми тут можемо робити наголос на тому, що всі люди (незалежно від того, які вони мають особливості)... мають рівні права. А право передбачає рівність у самому своєму змісті. Конвенція про дискримінацію в галузі праці та занять, яка була прийнята 1958 року, започаткувала цей процес визнання в суспільстві рівності прав людей, незалежно від їхнього соціального стану, від кольору шкіри чи від чогось іншого. І

моментом реалій сьогодні, де зіштовхуються різні точки зору на свято «ДЕНЬ ПОБЕДИ». Як на мене, то цей фільм за своїм змістом і актуальністю має для нас, для криворіжців, непереціненне значення, хоч він і дуже короткий. А тому варто його показати з подальшим обговоренням у великій аудиторії, а не тільки для невеличкої групи за участю окремих журналістів і правозахисників. Якщо викласти повністю все обговорення, яке тривало приблизно втричі довше, ніж сам фільм, а також – сказане про документальне кіно перед переглядом фільму, то на це просто не вистачить всієї газети, а не те що – рамок цього невеличкого звіту про кіноподію в Кривому Розі. Тому я лише зверну увагу на думку, висловлену кіноглядачем з великим стажем (і одночасно – активним та діяльним правозахисником і дописувачем у нашу газету) Леонідом Багашвілі та ще деякими короткими оцінками-штрихами, які її доповнюють.

А Леонід Аркадійович сказав про документальне кіно взагалі і про цей фільм, зокрема, наступне:

«Документальне кіно – це специфічне кіно. Воно ніколи так і не було занадто розповсюджене, занадто цікаве для людей. Для мене, наприклад, DOCUDAYS UA у Кривому Розі – це, безумовно, подія. Тому що я взагалі люблю кіно... Я люблю кіно, а тому (як кожна закохана людина) я до нього ставлюсь неаб'єктивно. Документальне кіно має вплив на людину більший, ніж художнє. Воно має таку ж інтригу, такий же сюжет, як і художній фільм,

так, що аж стіни тремтіли. Але це було оброблено пропагандою. А тут... Якби ж то прийшов той ветеран тієї війни, хто на портреті!.. Але його немає, вже й кістки згнили. Він не прийшов би. А це прийшли ті, які пишуться чимось, до чого не мають конкретного відношення. А військовий дійсно говорить щиро. Він каже про себе і про людей, які були на війні поруч. Це два світогляди: світогляд демонстративний і світогляд щирий».

А ще мені сподобались два коротких моменти із інших оцінок. Наприклад, Микола Коробко, на мій погляд, дуже влучно охарактеризував одну зі сторін: тих, що жили минулим: «Там стільки ненависті, що тільки вибухівки не вистачало». А кореспондентка нашої газети

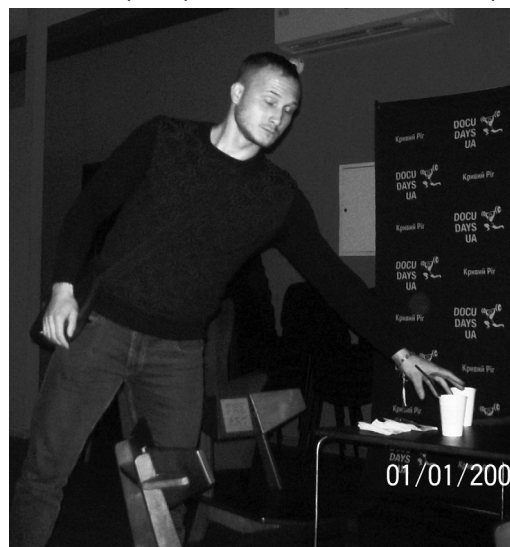
фільму, і самі суперечки та інші моменти, в ньому зафіксовані, відбуваються під час російсько-української війни, яка триває вже п'ятий рік. А з 26 листопада до 26 грудня (30 днів) триватиме воєнний стан, який введений в 10-ти областях України. І в цьому контексті всім нам дуже важливо бути об'єднаними навколо справи захисту молоді України держави в боротьбі з ворогом: Російською Федерацією.

Як на мене, то це і має стати «спільним знаменником» нашого єднання. І координатор фестивалю в Кривому Розі Олександр Чижиков ще висловив ідею про створення з такою метою (наприклад, на екрані ТРК «Рудана») дискусійного кіноклубу, який би проходив 1-2 рази на місяць. І це добре. Причому – в прямому ефірі, на чому я наполягаю. Та чи піде на це підвладна місцевим правителям «Рудана», я не впевнений. Оскільки я ще добре пам'ятаю, як і цей телеканал, і газета «Червоний гірник» у 2013-2014-му роках, починаючи з 21 листопада майже два місяці не поспішали з висвітленням Євромайдану, який діяв у Кривому Розі. Найголовніше, на що нам усім тепер треба звернути увагу, так це на те, що у кожного з нас має бути діяльною душа, а – не пасивною, неначе захоронена в тілі задля вдоволення виключно його потреб і забаганок.

Сергій ЗІНЧЕНКО

На світлинах: під час обговорення фільму «Вихідний».

Фото автора.

Починаючи з 2009-го року, організаторами кінопоказу фільмів цього фестивалю в Кривому Розі виступає громадсько-культурний клуб «ШЕЛТЕР+». Його представляв координатор Станіслав Корнієнко. А для народного депутата України першого скликання Миколи Коробка разом з його командою від громадської організації «Криворізьке міське правозахисне товариство» це вже було дванадцятье коло кіномандрів Міжнародного фестивалю Кривим Рогом, починаючи ще з 2007-го року. Так само, як і для нашої газети, яка є постійним його інформаційним партнером з того часу.

У своєму вступному слові координатор кінопоказу фільмів Міжнародного фестивалю ДНІ ДОКУМЕНТАЛЬНОГО КІНО ПРО ПРАВА ЛЮДИНИ В УКРАЇНІ DOCUDAYS UA у Кривому Розі від ГО «КМПЗТ» Олександр Чижиков зазначив: «Фестиваль – це такого роду майданчик, який створює в місті, де він працює, можливість демократичним силам спілкуватися, бо важливо, щоб сектори суспільства (партії і громадські організації) знаходили спільний знаменник... Сенс

це сталося під девізом, що не може бути місце для дискримінації. А Україна почала робити помітні кроки в цьому напрямку, прийнявши Закон України «Про заходи запобігання та протидії дискримінації в Україні». Це 30 травня 2014-го року, де якраз закладені ті питання рівності прав людини, повага до гідності, забезпечення рівних можливостей. От ми й намагаємось пропагувати ці знання».

А координатор Мандрівного кінофестивалю DOCUDAYS UA у Кривому Розі від громадсько-культурного клубу «Шелтер+» Станіслав Корнієнко, зокрема, сказав таке: «Наша задача – будоражити суспільство... Права людини – це може звучати дуже сухо, тому й робиться фестиваль через призму кіно, бо це веселіше, це цікавіше».

ПРО «ДЕНЬ ПОБЕДИ» ПІД ЧАС ВІЙНИ НА НАШОМУ ШЛЯХУ ДО ПЕРЕМОГИ

Запропонований організаторами Мандрівного кінофестивалю в Кривому Розі для перегляду фільм «Вихідний» виявився справді неординарною знахідкою. У програмі Міжнародного

